

σου; μὴ τὸ βλέπεις; προσβάλλει τὴν ἀκοήν σου; μὴ τὸ ἀκούης; ἔρχεται εἰς τὰ χεῖλη σου; σιώπησον.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ὁ Οἰηματίας.

Οὗτος εἶναι ὁ τὰ πάντα εἰδώς καὶ μὴδὲν ἐπιστάμενος. Νομίζει ὅτι εἶναι πεπαιδευμένος· εἰς ὅ,τι καὶ ἂν λέγῃ, φρονεῖ πάντοτε ὅτι ἔχει δίκαιον. Προσπαθεῖ εἰς πᾶσαν περίστασιν ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει πνεύμα πολὺ καὶ εὐφυῖαν. Πρὶν εἰσέτι ἐξέλθῃ ὅλη ἡ φράσις ἐκ τοῦ στόματός σου, σοὶ λέγει, « ἐννόησα, ἐννόησα » ἐνῷ δὲν ἐννόησες τίποτε. Δυσχερεστεῖται ὅταν ἀκούσῃ ἄλλους ἐπαινουμένους. Ὅταν ὁμιλῇ, λησμονεῖ συνεχῶς τὰς λέξεις εἰς τὴν μητρικὴν αὐτοῦ γλῶσσαν, καὶ τὰς λέγει ἢ γαλλιστὶ ἢ ἀγγλιστὶ: Καλημέρα σας δὲν λέγει ποτὲ, ἀλλὰ πάντοτε *Bonjour*. Λέγει ὅτι δὲν συναναστρέφεται τοὺς μικροὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ πάντοτε τοὺς ἀριστοκράτας: Σοὶ λέγει ὅτι χθὲς ἀπήντησε καθ' ὁδὸν τὸν πρίγγηπα Β. ὅτι ὁ πρίγγηψ τῷ εἶπε, « τί κάμνεις *mon cher* »· εἶτα ὅτι ὁ πρίγγηψ τῷ προσέφερε τὸν βραχίονά του, καὶ οὕτω, *bras dessus, bras dessous* ὑπῆγον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Αὐτοῦ Ἱψηλότητος τοῦ... ὅτι ἐκεῖ ἤρχισαν νὰ ὁμιλῶσι περὶ διαφορῶν ὑψηλῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ὁ Πρίγγηψ καὶ ἡ Αὐτοῦ Ἱψηλότης παρεδέχθησαν τὴν γνώμην του.

Περιφρονεῖ ὅλον τὸν κόσμον. Ἐπαναλαμβάνει καθ' ἑκάστην ὅτι ἦτο εἰς τὰ Παρίσια καὶ ὅτι ἐκεῖ εἶχε σχέσεις μετὰ τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν, ὅτι οἱ Γάλλοι τὸν ἐθαύμαζον καὶ ὠμίλουν πάντοτε περὶ αὐτοῦ ὅτι βλέποντες αὐτὸν ἐννόουν πάραυτα ὅτι εἶναι ἀπόγονος γνήσιος τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ

Περικλέους.

Ὅταν εἰσέρχεται εἰς τινὰ συναναστροφὴν, νομίζει ὅτι τὸν περιέμενον, καὶ ὅτι ἄνευ αὐτοῦ ἡ συναναστροφή ἦτο ψυχρά. Ὁμιλεῖ ἀδιακόπως, καὶ νομίζει, ὅτι διὰ τῆς σοφῆς αὐτοῦ ὁμιλίας εὐαρεστεῖ τοὺς πάντας.

Ἄν φέρῃ ὄνομα ἀριστοκρατικόν, δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ λέγῃ, ἂν τοῦναντίον, λέγει ὅτι αὐτὸς ἐδόξασε τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας του.

ΑΡΧΟΝΤΙΚΗ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ.

Ἄρχων τις καθ' ὑπερβολὴν ιδιότροπος, βλέπων ὅτι οἱ ὑπηρετᾷ αὐτοῦ δὲν ὑπηρετοῦν κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, καὶ νομίζων ὅτι οὐδεὶς ἦτο ἀρμόδιος εἰς τὴν θέσιν, ἣν κατεῖχεν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιφέρῃ μεταλλαγὰς τινὰς καὶ ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην τὴν θέσιν, ἣν ἕκαστος ὥφειλε νὰ καθέξῃ.

Ἡμέραν τινὰ καλέσας πάντας αὐτοῦ τοὺς ὑπηρετάς, ἀπὸ τοῦ γραμματέως μέχρι τοῦ θυρωροῦ, τοῖς ὠμίλησεν ὡς ἀκολούθως:

« Ἡ ὑπηρεσία μου ἐκτελεῖται κάκιστα· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἀποπέμψω, ἰδοὺ τί σᾶς προτείνω νὰ κάμντε, ἐὰν ἦσθε εὐχαριστημένοι νὰ διχμεῖνητε ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μου: ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τῆς οἰκίας μου θέλω καταγράψαι χωριστὰ ἐπὶ τεμαχίων χάρτου διπλωμένων, ἅτινα θέλω θέσει ἐντὸς πύλου τινος· ἕκαστος ἐξ ὑμῶν θέλει λάβει κατὰ τύχην ἓν ἐκ τῶν χαρτίων, καὶ θέλει ἀναλάβει τὴν ὑπηρεσίαν, εἰς ἣν ἡ τύχη θέλει τῷ θέσει. »

Οὗτοι διὰ νὰ μὴ ἀπολέσωσι τὰς θέσεις τῶν ἐπροτίμησαν νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν ἀλλόκοτον τοῦ Κυρίου αὐτῶν θέλησιν, βέβαιοι ὄντες ὅτι ὁ νέος οὗτος παραλογισμὸς θέλει παρέλθῃ ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Προέβησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν. Ἡ τύχη μετετόπισεν ὅλους τοὺς ὑπηρετάς: ὁ θαλαμηπόλος

ἐγεινεν ἡνίοχος, ὁ γραμματεὺς μάγειρος, ὁ ἡνίοχος θαλαμηπόλος, ὁ μάγειρος θυρωρὸς καὶ ὁ θυρωρὸς ἡξιώθη τῆς θέσεως τοῦ γραμματέως· μόνος ὁ συνοδῶν τὸν ἄρχοντα ὑπρέτης ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ ἄρχων χαίρων δι' αὐτὴν του τὴν ἀπόφασιν, ἣν ἐθεώρει ὡς λίαν πνευματώδη, ἠθέλησεν ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας νὰ ἴδῃ πάντας αὐτοῦ τοὺς ὑπρέτας εἰς τὰς νέας αὐτῶν θέσεις.

Ὁ θαλαμηπόλος ἐνεδύθη τὸ πλατὺ τοῦ ἡνίοχου ἔνδυμα.

Ὁ ἡνίοχος ἔκρυψε τὴν υπερμεγέθη αὐτοῦ κοιλίαν ὑπὸ τὸν κομψὸν τοῦ θαλαμηπόλου ἱματισμόν.

Ὁ θυρωρὸς ἐνεδύθη τὸ μέλαν τοῦ γραμματέως ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἔδωκε πλείοτερον χρωματισμόν εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Ὁ δὲ ἀκόλουθος θεράπων, ἵνα φανῇ καὶ αὐτὸς ὅτι ἤλλαξεν ὀλίγον, ἐνεδύθη τὰ ἐορτάσιμα αὐτοῦ ἐνδύματα.

Ἀφοῦ ἡτοιμάσθησαν πάντες, ἕκαστος ἤρχισε τὴν ἐργασίαν του, καὶ ὁ ἄρχων διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἱκανότητα τῶν νέων αὐτοῦ ὑπαλλήλων, ἐζήτησε πρῶτον νὰ ἐνδυθῇ, ἀλλ' ὁ νέος αὐτοῦ θαλαμηπόλος συνεισμιμένος νὰ κτενίσῃ τὰς τρίχας τῶν ἵππων, ἐκόσμησε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄρχοντος με πλεξίδας χονδροειδεστάτας καὶ μᾶλλον ἀρμόδιος εἰς τὸ νὰ περιποιεῖται ζῶα ἢ ἀνθρώπους, ὑπρέτης τοσοῦτω κακῶς τὸν Κύριόν του, ὥστε οὗτος ἠναγκάσθη νὰ ἐνδυθῇ μόνος.

Ἀφοῦ ἐνεδύθη ὁ ἄρχων, διέταξε νὰ ἐτοιμάσωσι τὴν ἄμαξαν διὰ νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ὁ νέος αὐτοῦ ἡνίοχος ἀμαθὴς εἰς τὸ συσκευάζειν ἵππους, ἠνάγκασε τὸν Κύριόν του νὰ περιμείνῃ δύο ὥρας.

Τέλος πάντων ὁ αὐθέντης ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ. . . . Μόλις προσχώρησαν πεντήκοντα βήματα, ὁ νέος ἡνίοχος μὴ γινώσκων νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς ἵππους ἀνατρέπει τὴν ἄμαξαν ἐν τῷ μέσῳ ῥυακὸς τιнос.

Ὁ Κύριος ὅλος λασπωμένος ἀρχίζει νὰ βλασφημῇ τὸν ἀνάξιον ἡνίοχον καὶ ἀναγκά-

ζεται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

Κρούει τὴν θύραν, ἀλλ' ὁ νέος θυρωρὸς ἀσυνειθιστος ν' ἀκούῃ τὸν κρότον τοῦ ῥόπτρου, δὲν ἀνοίγει, ὁ αὐθέντης περιμένει μ' ὅλην τὴν βαγδαίαν βροχὴν ἐπὶ ἐν ὅλον τέταρτον τῆς ὥρας, μέχρις ὅτου ὁ πολλὰκις ἐπαναλειφθεὶς κρότος ἔκαμην ἐπὶ τέλους τὸν μάγειρον νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ἐξετέλει τὰ χρέη τοῦ θυρωροῦ. Τέλος, ὁ Κύριος εἰσέρχεται ἀπηλῶν πάντας αὐτοῦ τοὺς ὑπρέτας· μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον του. Ὁ νέος γραμματεὺς εὐρίσκειτο εἰς τὴν θέσιν του, περιμένων τὸν Κύριόν του, ὅστις τὸν ἐρωτᾷ ἂν γνωρίζῃ νὰ γράφῃ.

— Πολὺ καλὰ γράφω, ἀπεκρίθη ὁ θυρωρὸς, ἔπερασα ὅλον τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸν σχολεῖον, ὑπῆγα καὶ εἰς τὸ ἐλληνικὸν ἀλλὰ δὲν ἐκάθησα.

— Πολὺ καλὰ. Ἐγὼ θὰ σὲ ὑπαγορεύω καὶ σὺ θὰ γράφῃς. Γράψε,

« Κύριε Νικόλαε, « Λαμβάνω τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀπαντήσω. . . . (θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του,) Ἀ! ναι,

« εἰς τὴν φιλικὴν σας ἐπιστολήν, — Οὐ! στάσου νὰ ἐνθυμηθῶ. — Γράψε, « τὴν ὁποίαν ἔλαβον. . . .

— Οὐ! πότε τὴν ἔλαβον. . . . Ἀ! χθὲς ὄχι, προχθὲς. . . . ὄχι, ἀντιπροχθὲς, ναι·

« Ἀντιπροχθὲς. Εἰς αὐτὴν μοι ἐγράφετε, — Τί μὲ ἔγραφε. . . . μὲ ἔγραφε. . .

ὅτι. . . . Ἀ! ναι, « ὅτι μὲ ἐπεθυμήσατε πολὺ καὶ ὅτι μὲ εὐχαριστεῖτε διὰ τὰ λουκούμια, τὰ ὁποῖα σας ἔστειλα.

— Νὰ εἶχα τώρα κάμποσα λουκούμια δὲν θὰ ἦτο κακὴ δουλιὰ. — Ἀς ἰδῶμεν τώρα τί ἔγραψες καὶ ἔπειτα σὲ ὑπαγορεύω πάλιν.

Ὅριστε, εἶπεν ὁ νέος γραμματεὺς, δίδων αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ Κύριος τὴν λαμβάνει καὶ ἀναγινώσκει, τὰ ἐξῆς.

« Κοίρουαι Νικόλαε, » Λαμβάνω τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀπαν-

τίσω, ἄ, ναι, ὅς τιν φυλικὴν σὰς ἐπιστολήν, οὐ στάσου νὰ ἐνθιμιθῶ, γράφαι, τὴν ὁποίαν ἔλαβον, οὐ, πᾶτε τὴν ἔλαβον, ἄ, νὲ, χθὲς, προχθὲς, ὄχι, ἀντυπροχθαίς. Ἰς αὐτὴν μὲ ἐγράφεται, ὅτι, ἄ, νὲ, ὅτι, μὲ ἐπιθυμήσατε πολλὴ καὶ ὅτι μ' εὐχαριστῆται διὰ τὰ λουκούμια τὰ ὅπια σὰς ἔστιλα· νὰ εἶχα τὸρα καμπόσα λουκούμια δὲν ἦτο κακὶ δουλιὰ.

— Νὰ εἶχα καμπόσαις ξυλιαῖς, εἰπὲ καλήτερα. . . . Μπρὲ ἀδελφε, τί εἶν' αὐτά; εἶπες ὅτι ὑπῆγες καὶ εἰς τὸ ἐλληνικὸν σχολεῖον.

— Ναι, ἀλλὰ δὲν ἐκάθησα καθόλου, ἀπεκρίθη ὁ γραμματεὺς.

— Καὶ δὲν φθάνουν αἱ ἀνορθογραφίαι, ἀλλὰ σὺ ἐπρόσθεσες καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ δὲν σὲ ὑπηγόρευσα.

— Ὅλας ἐκεῖνας τὰς λέξεις δὲν τὰς εἵπατε; ποῦ ἤξευρα ἐγὼ, ποίας ἔπρεπε νὰ γράψω καὶ ποίας ν' ἀφήσω!

— Γκρεμίσου ἀπ' ἐδῶ· σὺ εἶσαι καλὸς διὰ νὰ τρώγῃς μόνον.

— Καὶ ν' ἀνοίγω τὴν πόρτα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ θυρωρὸς.

Ὁ ἄρχων ἐγράψε μόνος τὴν ἐπιστολήν του.

Ἦτο ἡ ἕκτη ὥρα μ. μ. καὶ ὁ ἄρχων, μὲ ὅλον τὸ ἐπίσημον αὐτοῦ ὄνομα καὶ τὴν μεγάλην του περιουσίαν, ἦτο ἀναγκασμένος νὰ τρώγῃ, δασάκις ἡ πείνα ἠνόχλει τὸν στόμαχόν του· διέταξε ὅθεν νὰ ἐτοιμάσῃσι τὸ γεῦμα. Ἀλλ' ἀλλοίμονον! οὐδὲν ὑπῆρχε φαγώσιγον· τὸ ψητὸν ἦτο ἄψητον, ὁ ζωμὸς καθ' ὑπερβολὴν ἀλατισμένος· ὁ νέος μάγειρος εἶχε βάλει μοσχοκάρυα εἰς ὀξαλίδα, σικύδια εἰς γλύκισμα ἐξ ὠν καὶ ἀνθόνερων ἐντὸς ψητοῦ.

Ἰδὼν ταῦτα ὁ ἄρχων ἀπώλεσε πλέον τὴν ὑπομονὴν καὶ ὕβρισε πάντας αὐτοῦ τοὺς ὑπηρέτας, οὓς διέταξε ν' ἀναλάβωσι τὰς προτέρας αὐτῶν θέσεις. Τότε εἶχεν ἐννοήσει ὅτι, τὸ ρητὸν ἐκεῖνο: « ἕκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη ἐκεῖ καὶ μετέτω, » εἶναι ὀρθότατον.

ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΣ.

Ὁ γεννηθεὶς ἐντὸς πορφύρας. Εἰς τὴν Ἀλεξανδριάδα αὐτῆς, Ἄννα ἡ Κομνηνὴ λέγει, ὅτι, Πορφύρα ἦτο τὸ ὄνομα τετραγώνου τινὸς κτιρίου, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ περιβόλου τῶν ἀνακτόρων καὶ ἔχοντος στέγασμα πυραμιδοειδές. Τὸ ἔδαφος καὶ οἱ τοῖχοι ἦσαν ἐκ λαμπροῦ μαρμάρου. Αὐτὸ οἱ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες μετέφεραν ἐκ τῆς Ῥώμης εἰς τὴν νέαν αὐτῶν καθέδραν ἀδραῖς δαπάναις. Τὸ χρῶμα αὐτοῦ ἦν πορφυροῦν ἐκτὸς μικρῶν τινων λευκῶν κηλίδων.

Τὸ χρῶμα τοῦ μαρμάρου ἔδωκε τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸ κτίριον, τὸ δὲ κτίριον εἰς τὸν βασιλόπαιδα, τὸν γεννηθέντα ἐντὸς αὐτοῦ, βασιλεύοντος τοῦ πατρὸς του.

Γνωρίζομεν ὑπὸ τὸ ὄνομα, Πορφυρογέννητος, Κωνσταντῖνον τὸν Ζ'.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

Οἱ Σίναι εἰσὶν οἱ ἐπιτηδειότεροι εἰς πᾶν εἶδος τέχνης, καὶ κυρίως εἰς τὴν ζωγραφικὴν· διὰ μόνων δὲ τῶν χειρῶν ποιοῦσιν ἔργα τοσοῦτω τέλεια, ὥστε οὐδὲν ἄλλο ἔθνος δύναται νὰ τοὺς μιμηθῇ.

Ὅταν ἐργάτης τις κατασκευάσῃ καλὸν τι ἔργον, τὸ φέρει εἰς τ' ἀνάκτορα, ζητῶν παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τὴν ἀμοιβήν, ἣν φρονεῖ ἀνάλογον τῆς λεπτότητος τῆς ἐργασίας του. Ὁ ἡγεμὼν διατάσσει νὰ ἐκθέσῃαι τὸ ἔργον παρὰ τὴν θύραν τῶν ἀνακτόρων ἐπὶ ἐν ἔτος. Ἄν ἐκ τῶν διαβατῶν εὕρῃ τις ἑλλειψίν τινα, ἢ ἐργασία ἀπορρίπτεται, ὁ δὲ ἐργάτης οὐδεμίαν ἀμοιβὴν λαμβάνει· ἂν ὅμως συμβῇ τοῦνκντίον, τότε ὁ ἐργάτης ἀμειβεταὶ καὶ